14/12/2018

Ένα βράδυ στο ΓΝΑ: “Το κλάμα της, έκανε ισοκράτημα στην προσευχή μου”

/ Γνώμες

Ο ορθόδοξος διαδικτυακός τόπος της ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ (enromiosini.gr) δημοσιεύει κείμενο της φοιτήτριας, **Καλλίστης Ξένου, η οποία διηγείται τα όσα εκτυλίχθηκαν μία συγκεκριμένη βραδιά στο νοσοκομείο ΓΝΑ, όταν επισκεφθηκε τη νοσηλευόμενη γιαγιά της:**

“Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ **χρειάστηκε νὰ κρατήσω συντροφιὰ στὴ γιαγιά μου** ποὺ νοσηλευόταν στὸ νοσοκομεῖο. **Θα ἤθελα νὰ σᾶς καταθέσω μέσα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό μου** αὐτὴν τὴ μοναδική μου ἐμπειρία.

Πῆρα τὸ λεωφορεῖο ποὺ κατευθυνόταν πρὸς τὸ νοσοκομεῖο. **Κατέβηκα στὴ στάση καὶ περπάτησα μέχρι τὴν εἴσοδο.** Τὸ προαύλιο ἄδειο… 11 ἔδειξε τὸ ρολόι… πυκνὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν παντοῦ… Μόνο οἱ λάμπες τῶν ὀρόφων σοῦ φώτιζαν τὸν δρόμο… Περνάω τὸ κατώφλι…

Μπαίνω μέσα... Σιγή... Μόνο τὰ βήματά μου ἀκούγονταν... **Μέσα μου κάτι ἄλλαξε... Αὐτὴ ἡ σιωπή μοῦ θύμιζε τὴ σιωπὴ ποὺ ἔχει ἕνας ναὸς ὅταν δὲν ἔχει κόσμο...** Νιώθεις ἕνα δέος... Νιώθεις τὶς προσευχὲς τῶν ἀνθρώπων... τὸν πόνο, τὴ λύπη, τὴν προσμονή τους, τὴν ἀγωνία... Μὰ καὶ κάτι ἀκόμα... Αἰσθάνεσαι ἀσφάλεια... Προστασία... Σὰν νὰ σοῦ κρατᾶ κάποιος τὸ χέρι γιὰ νὰ περάσεις μαζί του ἕνα δύσκολο μονοπάτι...

Αἰσθανόσουν τὸν Θεό! Τὴ ζεστή του ἀγάπη καὶ τὴ σφικτὴ του ἀγκαλιά... Τὴν ἐλπίδα ὅτι ὅ,τι καὶ ἂν γίνει ὅλα θὰ πᾶνε καλά...

Ἀνέβηκα μὲ προσοχὴ τὰ σκαλιὰ, **ὅπως ἀνεβαίνει κάποιος τὰ σκαλιὰ πρὸς τὸν γυναικωνίτη.** Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ ἦταν παντοῦ. Νόμιζα πὼς ἀνὰ πάσα στιγμὴ θὰ πατήσω τὶς φτεροῦγες τῶν ἀγγέλων ποὺ ἦταν δίπλα μου.

Βρῆκα τὸ δωμάτιο. 4 κρεβάτια καὶ μόνο δύο ἀσθενεῖς. Ἡ μιὰ ἀσθενής, μιὰ κυρία 45 χρονῶν, **εἶχε νοητικὴ καθυστέρηση καὶ κοιμόταν μὲ μιὰ πορσελάνινη** κούκλα ἀγκαλιά. Τὴν κρατοῦσε τόσο σφιχτὰ, ὅπως ἕνα μικρὸ παιδὶ ποὺ μόλις τοῦ τὴν εἶχαν κάνει δῶρο.

Ἡ ἄλλη ἀσθενής, ἡ γιαγιά μου, ἡλικιωμένη ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ἄνοια, κατάθλιψη καὶ μιὰ βαριὰ μορφὴ Πάρκινσον. Ἀνήμπορη νὰ ἐλέγξει τὶς κινήσεις της καὶ νὰ ἐξυπηρετηθεῖ μόνη της, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον δίπλα της κάθε στιγμὴ τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας... **Πολλὲς φορὲς ξυπνοῦσε καὶ ζητοῦσε νὰ πάει σπίτι της.** Ἔκλαιγε καὶ νόμιζε ὅτι τὴν εἴχαμε κλεισμένη σὲ μιὰ φυλακὴ καὶ ἔψαχνε νὰ δραπετεύσει. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ ἴδια ἡ ἀσθένειά της τὴν εἶχε κλείσει σὲ αὐτὴν τὴ φυλακή. Ἦταν ἀνήμπορη νὰ μιλήσει, νὰ κινήσει τὰ μέλη της, νὰ περπατήσει...

Ἡ δοκιμασία μεγάλη **καὶ ὁ πόνος, ψυχολογικὸς καὶ σωματικός, ἦταν ἀνυπόφορος...** Ἔκατσα στὴν καρέκλα δίπλα της. Κοιμόταν γαλήνια. Δὲν ἤθελα νὰ τὴν ξυπνήσω καὶ νὰ τῆς χαλάσω τὶς λίγες στιγμὲς ἀνάπαυσης ποὺ εἶχε. **Κάποια στιγμὴ ὅμως μέσα στὴ νύχτα ξύπνησε.** Ζητοῦσε τὸ σπίτι της, τὸ κρεβάτι της. Ἄρχισε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀτελείωτα κλάματα ποὺ διαρκοῦσαν ὧρες ὁλόκληρες... Πόσο μὲ στεναχωρεῖ αὐτὸ τὸ κλάμα...

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, **τῆς κράτησα τὸ χέρι καὶ τὴν χάιδευα καὶ στὸ ἄλλο χέρι ἔκανα κομποσκοίνι.** Ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι ζητοῦσα ἀπὸ τὸν Θεὸ λύτρωση, παρηγοριά, ανακούφιση καὶ γαλήνη, ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἄλλο προσπαθοῦσα μὲ τὰ ανθρώπινα μέσα νὰ τῆς τὰ μεταδώσω αὐτὰ μὲ ἀγάπη.

Τὸ κλάμα συνεχιζόταν... **Ἡ κυρία στὸ απέναντι κρεβάτι ξύπνησε καὶ ἀντὶ νὰ παραπονεθεῖ, μᾶς κοίταξε μὲ ἀγάπη καὶ προσπάθησε νὰ συνεχίσει τὸν ὕπνο της.**

Δὲν ἔβγαλε λέξη ἀπὸ τὸ στόμα της, ἐνῷ ἀντίθετα ἐνιωθα μὲ τὸ βλέμμα της τὴν ἀγάπη της... Τὴν ἀληθινὴ καὶ συμπονετικὴ ἀγάπη, ποὺ ἕνας ἄλλος ὑγιὴς ἄνθρωπος δύσκολα θὰ εἶχε...

Προσπαθοῦσα νὰ βρῶ λόγια νὰ κάνω τὴ γιαγιά μου νὰ νιώσει καλύτερα, ἀλλὰ μάταια. Μόνο ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνακουφίσει... Ἔκανα μὲ περισσότερη ἔνταση τὴν προσευχή μου... Σκούπιζα κάθε λίγο τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ ἔπειτα τὰ δικά μου. **Στὸ χέρι μου εἶχαν γίνει ἕνα ὁ πόνος ὁ δικός της** καὶ ὁ δικός μου. Τί δυσκολία Θεέ μου...

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν εἶχε ἡσυχάσει ἡ γιαγιά μου. **Κάλεσα τὸν νοσηλευτή. Ἦρθε ἀμέσως. Ἦταν ψηλὸς καὶ ἐπιβλητικὸς,** ἀλλὰ εἶχε ἕνα πολὺ γλυκὸ βλέμμα γεμάτο ἀγάπη καὶ συμπόνια γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς τους. Ἐπιασε τὸ χέρι τῆς γιαγιᾶς μου καὶ ἀμέσως παρατήρησα στὸ χέρι του ἕνα παλιὸ καὶ πολὺ χρησιμοποιημένο κομποσκοίνι. **Πόση προσευχὴ πρέπει νὰ εἶχε κάνει γιὰ τοὺς νοσηλευόμενους...**

Εἶπε μερικὰ λόγια παρηγοριᾶς μὲ βαθιὰ ἀγάπη καὶ πόνο **καὶ ἔπειτα ἔσπευσε νὰ μιλήσει μὲ τὸν γιατρὸ τοῦ νοσοκομείου, γιὰ νὰ χορηγήσει κάποιο ἠρεμιστικὸ** στὴ γιαγιά... Πόση μεγάλη ἀνάπαυση μπορεῖ νὰ προσφέρει σὲ στιγμὲς πόνου ἕνας ἄνθρωπος μὲ πίστη καὶ ἐλπίδα στὸν Θεό...Μετὰ ἀπὸ λίγο γύρισε καὶ ἔβαλε ἕνα ἐλαφρὺ ἠρεμιστικὸ στὸν ὀρό. Μὰ τί ἔχεις φτιάξει Θεέ μου γιὰ νὰ ἀπαλύνεις μὲ κάθε μέσο τὸν πόνο τῶν παιδιῶν σου;

Πέρασε ἀκόμα λίγη ὥρα... **Μέσα μου, τὸ κλάμα τῆς γιαγιᾶς μου ἔκανε ἰσοκράτημα στὴν προσευχή μου...** Ἂν δὲν ἦταν ἡ παρηγοριὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, κάθε ἄνθρωπος θὰ εἶχε λυγίσει... Ποιὸς μπορεῖ μὲ ανθρώπινα μέσα νὰ ἀντέξει ἕναν τέτοιο πόνο;

Σὲ λίγο τὸ κλάμα σταμάτησε. **Συνέχισα λίγο νὰ τῆς λέω λόγια ἀγάπης μέχρι ποὺ κοιμήθηκε ἤρεμα.** Θεέ μου, πέρασε καὶ αὐτό... Ἐνιωσα τόσο ἔντονα τὴν παρουσία καὶ τὴν ἀγάπη Σου... Τὴ μοναδικὴἀγκαλιά Σου, ποὺ μᾶς περιμένει κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ γιὰ νὰ μᾶς ἀνακουφίσει...

Σὲ εὐχαριστῶ...